

VESA ANNALA

Miten minä
voim
pelastua

Usko, pelastus ja Jumalalle jättäytyminen

Copyright © 1996, 2020

LUKIJALLE

"Oletko sinä pelastunut?" Aina silloin tällöin voi kohdata tämän kysymyksen. Mitä vastaamme siihen? Olemmeko epäröivällä mielellä, emmekä oikein tiedä mitä vastata. Vai olemmeko mahdollisesti niin 'nöyriä' ettemme halua kerskailla ja vastata myöntävästi. Mutta pysähdypä tämän kysymyksen eteen ennen kuin jatkat lukemista. – "Oletko sinä pelastunut?"

"AIOTTEKO TEKIN LÄHTEÄ?"*

Raamattu puhuu monista keskeisistä aiheista jotka koskettavat meitä ihmisiä, kuten Jumalasta, Jeesuksesta, Jumalan valtakunnasta, uskosta, elämästä, kuolemasta, pelastuksesta, ikuisuudesta, tuomiosta, kasteesta, Jumalalle jättäytymisestä, opetuslapseudesta jne. Tässä kirjoituksessa otamme esiin eräitä ihmisen kannalta tärkeimmät aiheet: *uskon, pelastuksen ja Jumalalle jättäytymisen*. Voimme nimittäin lukea Raamatun läpi saadaksemme tietää kaiken yllä olevista aiheista, mutta jos emme ole pelastettuja ei tällainen tieto ole meille miksiäkään hyödyksi. Tietää kaiken mitä Raamattu sanoo Jumalasta, Jeesuksesta, Jumalan valtakunnasta, ikuisuudesta, elämästä jne ja kuitenkin joutua kadotetuksi olisi suurin onnettomuus mikä ihmistä voisi kohdata. Tämän ta-

*Raamatun lainaukset ovat kirkolliskokouksen vuonna 1992 hyväksymästä käännöksestä ellei muuta ilmoiteta.

kia pyrimme tässä kirjoituksessa katsomaan mitä usko ja pelastus tarkoittaa ja miten Jumalalle jättäytyminen tapahtuu.

Kun syvennyt aiheeseemme ja luet ne raamatunpaikat joihin viittaamme anna Jumalan Hengen johdattaa sinua ja vastaa Pietarin sanoilla Jeesuksen kysymykseen (kun monet ihmiset jättivät hänet): "Aiotteko tekin lähteä [pois]? Herra kenen luo me menisimme? Sinulla on ikuisen elämän sanat." (Joh 6:67-68) Pelastua Jumalan valtakuntaan ja saada ikuinen elämä on parasta mitä ihminen voi uneksia elämässään. Mutta mitä pelastuminen tarkoittaa? Kuinka minä voin pelastua?

PÄÄSTÄ SELVYYTEEN ELÄMÄN KESKEISISTÄ KYSYMYKSISTÄ

Pelastuminen merkitsee suurelta osin selvyyteen pääsemistä eräissä keskeisissä asioissa ihmisen elämässä. Lainatkaamme tässä alkuun viisaan kuninkaan Salomon sanoja:

Minä tulin mahtavaksi, mahtavamaksi kuin yksikään edeltäjäni Jerusalemissa. Silti säilytin kaikessa viisauteni. Minä en evännyt silmiltäni mitään, mitä ne halusivat, enkä kieltänyt sydämeltäni yhtäkään iloa. Vaivannäköni tuloksista minun sydämeni iloitsi, sen palkan sain kaikesta ponnistelustani. Mutta kun tarkastelin töitäni, joita käteni olivat tehneet, ja vaivaa, jonka olin nähnyt, minä havaitsin: kaikki se oli

turhuutta ja tuulen tavoittelua. Mistään ei ole mitään hyötyä auringon alla. Kun minä aloin vertailla toisaalta viisautta, toisaalta mielettömyyttä ja typeryyttä – mitäpä kukaan kuninkaan jälkeen tuleva osaa tehdä muuta kuin mitä ennenkin on tehty? – niin totesin, että viisaus on kyllä tyhmyyttä hyödyllisempi niin kuin valo on hyödyllisempi pimeyttä, sillä

viisaalla on silmät päässä,
tyhmä hapuilee pimeässä.

Mutta havaitsin myös, että sama kohtalo tapaa molemmat. Silloin minä tajusin: minun käy niin kuin tyhmän – sama kohtalo tapaa myös minut! Miksi siis olen niin määrätömästi tavoitellut viisautta? Päätelinkin mielessäni: turhuutta on ollut sekin. Viisaasta ei jää ikuista muistoa enempää kuin tyhmästäkään, tulevina päivinä molemmat unohdetaan. Niin kuolee viisaas kuin tyhmäkin! Ja minä vihasin koko elämää, sillä kaikki, mitä auringon alla tapahtuu, oli minusta pelkkää paha, turhuutta ja tuulen tavoittelua. (Saarn 2:9-19)

Saarnaajan toteamus: "Niin kuolee viisas kuin tyhmäkin", osoittaa hänen päässeensä selville elämän katoavaisuudesta: jätettynä luonnolliseen tilaansa ihmisen kohtalo on syntyä vain kuollakseen. Ihminen ei voi valita syntymäänsä eikä kuolemaansa, molemmat ovat hä-

nen valintojensa ulkopuolella. Tämä selvyys elämän katoavaisuudesta sai Saarnaajan vihaamaan elämää. Se hyvä mitä hän elämänsä aikana oli saanut toteutettua, ei hyödyntänyt häntä millään tavalla. Tieto, jonka hän pitkän ja värikkään elämänsä aikana oli hankkinut, ei loppujen lopuksi merkinnytkään mitään. Kaikki päättyisi kerran kuolemassa. Kuoleman edessä ei viisaalla ollut mitään etua tyhmään verrattuna.

Tämä Saarnaajan tietoisuus elämän katoavaisuudesta asettaa meidät elämämme erään keskeisimmän kysymyksen eteen: *voinko tehdä jotakin elämälläni ikuisuuden kannalta katsottuna?* Jos minä *voin* tehdä jotakin elämälläni, kohtaan erään toisen kysymyksen: *minikälaisten asioiden* annan vaikuttaa päätökseeni tehdä jotain elämälläni? Voidaksemme vastata näihin kysymyksiin on meidän tultava tuntemaan se mikä on *keskeisintä* elämässä.

Päästä selvyyteen on siis keskeinen kysymys elämässämme. – Selvyyteen, mutta *mistä?* On olemassa useitakin asioita joista voimme päästä selvyyteen. Ensimmäinen niistä on: olla tietoinen olevansa *kuolemaan tuomittu* – ei ainoastaan fyysisesti – vaan ennen kaikkea *hengellisessä* mielessä. Olla kuolemaan tuomittu hengellisessä mielessä on elää ilman Jeesusta, elää ilman Jumalaa. Paavali kirjoittaa kristityille Efesosssa millaisessa suhteessa Jumalaan ja Jumalan lupauksiin nämä olivat olleet ennen kuin heistä tuli uskovaisia. Efesolaiset olivat eläneet "ilman Kristusta, Israelin kansan ulkopuolella

ja osattomina liitoista ja niiden lupauksista, ol[leet] maailmassa vailla toivoa ja vailla Jumalaa." (Ef 2:12) Huomaa kuinka Paavali on käyttänyt viisi kertaa kielteisiä ilmaisuja "ilman", "ulkopuolella", "osattomina" ja "vailla", "ilman Kristusta... *ulkopuolella* ja *osattomina* liitoista ja lupauksista... *vailla* toivoa ja *vailla* Jumalaa."

Tämä "ilman" ja "ulkopuolella" saa lopullisen vahvistuksensa kun ihmiset kaikista kansoista ja kaikilta aikakausilta seisovat Jumalan tuomioistuimen edessä. Tuolloin tulevat kaikki ihmiset Paavalin mukaan tietoisiksi Kristuksesta että hän on *Herra*. Kaikki ihmiset tulevat tunnustamaan *Jeesuksen* herruuden. "Jeesuksen nimeä kunnioittaen on kaikkien polvistuttava, kaikkien niin taivaassa kuin maan päällä, ja jokaisen kielen on tunnustettava Isän Jumalan kunniaksi: 'Jeesus Kristus on Herra.'" (Fil 2:10-11)

Kun tämä tunnustuksen hetki koittaa on koko ihmiskunta jaettu kahteen joukkoon. Toinen joukko tulee tunnustamaan Jeesuksen herruuden "ulkopuolella", "ilman Kristusta". Toinen joukko tunnustaa Jeesuksen herruuden "Kristuksessa". Kaikki lausuvat saman tunnustuksen: Jeesus Kristus on Herra! Kysymys joka meidän tulee esittää itsellemme on: tuleeko minun tunnustukseni olemaan "ulkopuolisen" vaiko "sisällä olevan" tunnustus? Tunnustus tulee olemaan jokaiselle ihmiselle *henkilökohtainen!* Onko meillä varmuus ja tietoisuus siitä, kummassa joukossa olemme kun lausumme tunnustuksemme? Voimmeko sinä ja minä

vaikuttaa tähän tulevaan tunnustukseen jo täällä ja nyt? Voimmeko päästä selvyyteen tästä? Mutta katsokaamme ensiksi ihmistä ja uskoa. Mitä UT opettaa näistä.

LUONNOLLINEN IHMINEN JA USKO

Uusi Testamentti kuvaa tai määrittelee pelastumattoman ihmisen olevan luonnollinen (1 Kor 2:14*), "vanhan minän" ja sen "himojen" hallinassa (Ef 4:22⁺). Tämän takia ei ihminen "voi olla Jumalalle mieleen." (Room 8:8) Ihmisen luonnollista olemusta Paavali nimittää "sodaksi Jumalaa vastaan" (jae 7). Voidakseen miellyttää Jumalaa on ihmisen *tilassa* tapahduttava radikaali muutos, muutos hänen *suhteessaan* Jumalaan. Kuinka sitten tällainen muutos voi tapahtua ihmisessä, jonka elämän *suunta* ja *asenne* on vihollisuus Jumalaa kohtaan? Muutos *on* mahdollinen – tästä hän evankeliumin julistaminen todistaa – ja vaikuttaa siltä että ihminen *voi* tehdä jotakin elämällään sen suhteessa Ju-

*Paavali on käyttänyt sanaa *psychikos*, "sielullinen" mutta myöskin "maallinen" ja "hengen" vastakohtana hengelliselle *pneumatikos*, jakeessa 15.

⁺Sana "himo", *epithumia*, jota Paavali on käyttänyt tässä on alkujaan eetisessä merkityksessä neutraali sana (ks esim Luuk 22:15 missä *epithumia* on käännetty sanoilla "Hartaasti olen halunnut") ja voi näin merkitä sekä hyvää että pahaa. Asian yhteys ratkaisee. Sana saa sille tyypillisen hengellisesti ja eettis-moraalisesti negatiivisen merkityksen kun sillä kuvataan Jumalasta vieraantuneen ihmisen itsekkäitä pyyteitä ja haluja, niin kuin esimerkiksi juuri Ef 4:22; vert Ef 2:1-3.

malaan. Mutta mitä ja miten?

Katsokaamme vähän lähemmin ihmisen luonnollista tai turmeltunutta tilaa. Minkälaisia *kykyjä* meillä on joidenka ansiosta me todellakin voimme tehdä jotakin elämällemme. Useimmat vastaisivat luultavasti, että meillä on ennen kaikkea kyky *valita*. Mutta – ja tämä on tärkeä mutta – kykymme valita on *rajotettu*. On monia asioita joita *emme voi* valita. Emme voi valita

- a) vanhempiamme
- b) syntymäämme emmekä kuolemaamme
- c) uskoa Jumalaan

Ettemme voi valita vanhempiamme, emme syntymäämme emmekä kuolemaamme, on helppo ymmärtää. Mutta kuinka on usko Jumalaan? Aikaisemmin olemme huomanneet kuinka Paavali kirjoitti ettei ihminen luonnollisessa tilassaan voi miellyttää Jumalaa. Hän on *sodassa* Jumalaa vastaan. Mutta kuinka ihminen voi sotia Jumalaa vastaan ellei hän usko Jumalaan (tai Jumalan olemassaoloon)? Eikö kysymyksessä täydy olla valinta? Vastaus on sekä "kyllä" että "ei"!

Selitykseksi löydämme UT:n määritelmän ja käsityksen uskosta. Usko ei ole tahdon varainen valinta, mutta johtaa kylläkin valitsemaan. Usko ei myöskään ensisijaisesti ole älyllinen tunnus Jumalan olemassaolosta. Jos ihminen omistaa ainoastaan järjellisen uskon Jumalan olemassaoloon, on hänen uskonsa "pahojen henkien" uskontoa (Jaak 2:19). Tällainen usko on ainoas-

taan järjen vakaumus Jumalan olemassaolosta, mutta ei henkilökohtaista Jumalan tuntemista Kristuksessa. Ihminen voi järjellisesti uskoa Jumalan olemassaoloon mutta elää ikään kuin Jumalaa ei olisikaan. Olla älyllisesti uskovainen, mutta elää kuin ateisti!

Voimme toki järjellisten päätelmien avulla ja luontoa tutkimalla tulla siihen tulokseen, että Jumala on ja valita näin uskoa Jumalaan, mutta emme koskaan voi valita uskoa Jumalaan Kristuksessa. Miksi emme? Siksi että meidän on *ensin opittava tuntemaan Jeesus*.

Jeesusta emme voi oppia tuntemaan luontoa tutkimalla, emme järkemme emmekä valintamme avulla. Meidän täytyy *saada tietoa Jeesuksesta*, mutta tämän tiedon täytyy tulla meidän ulkopuoleltamme. Meidän täytyy saada *kuulla* Jeesuksesta (Room 10:14-15). Tämä on UT:n mukaan uskon ensimmäinen edellytys pelastukselle, kuulla sanoma Jeesuksesta. Tämä sanoma synnyttää meissä *uskon suhteen* Jumalaan. Usko on UT:n mukaan *suhde Jumalaan Kristuksessa*. Kun eräs opetuslapsista (Filippus) pyysi kerran Jeesusta näyttämään heille Isän, vastasi Jeesus hänelle: "Etkö sinä, Filippus, tunne minua, vaikka jo näin kauan olen ollut teidän seurassanne? *Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän.*" (Joh 14:8)

Jos esittäisimme tavalliselle kadunmiehelle/naiselle kysymyksen: kuka Jeesus on? saisimme varmaankin monta erilaista vastausta. Jeesus oli viisas mies; opettaja; uskonnollisen liikkeen perustaja; vallankumouksellinen; haaveilija; profeetta, jne. Mutta jos esittäi-

simme kysymyksen: *uskotko sinä että Jeesus on Jumalan Poika?* saisimme hyvin epävarmoja vastauksia. Useimmat vastaisivat: "En tiedä", tai "en osaa sanoa". Ihminen ei luonnollisessa tilassaan voi valita uskoa Jeesukseen Jumalan Poikana. Ainoaksi vaihtoehdoksi jää *Jumalan ilmoitus* ihmiselle. Usko syntyminen Jeesukseen on UT:n mukaan *Jumalan Hengen työ ihmis-sydämässä ja mielessä*. Se on Jeesuksen sanojen mukaan "syntymistä Hengestä" (Joh 3:6) Hän sanoo lisäksi: "Uskokaa häneen, jonka Jumala on lähettänyt. Se on Jumalan teko." (Joh 6:29) Paavali kirjoittaa: "Kukaan ei... voi sanoa: 'Jeesus on Herra', muuten kuin Pyhän Hengen vaikutuksesta." (1 Kor 12:3)

Luonnollisesti esitämme nyt kysymyksen: uskonko minä, uskotko sinä Jumalaan Kristuksessa? Onko Jumala asettanut sinut ja minut siihen tilanteeseen jossa kuulumme sanoman Jeesuksesta? Olemmeko syntyneet Hengestä? Jos voimme sanoa Paavalin sanoin: "Jeesus on minun Herrani", on vastaus myönteinen. Tämän tunnustuksen voimme tehdä ainoastaan siksi että Pyhän Henki on vaikuttanut elämässämme. Jumala on tehnyt tekonsa elämässämme. Minä uskon Jeesukseen, Jumalan Poikaan, häneen, jonka Jumala lähetti tähän maailmaan. Minulla on uskon suhde Jumalaan Jeesuksessa Kristuksessa. Olen uskovainen UT:n määritelmän ja todistuksen mukaan. Olen pelastunut UT:n todistuksen mukaan. Usko Herraan Jeesukseen = pelastus (Apt 16:31).

Jos vastauksemme on epäröivä tulee

meidän saada selville epäröinnin syy. Menkäämme siis eteenpäin.

PELASTUS

Katsokaamme seuraavaksi pelastuskäsitettä UT:n näkökulmasta. Sana pelastus on usein väärinymmäretty ja väärin käytetty. Se liitetään usein ihmiseen tunneperäiseen kokemukseen, "minä koin pelastuksen kun...", tai sitä pidetään eräänlaisena älyllisenä vakauksena, jonkinlaisena opinkappaleiden hyväksymisenä. Alkukielen sana pelastus, *soteria*, tarkoittaa "pelastua" vaarasta (Matt 8:25). UT:n terminä se merkitsee myönteisessä mielessä pelastua Jumalan valtakuntaan (Fil 3:20). Hengellisessä merkityksessä pelastus merkitsee vapautusta synnistä, tuomioista, syyllisyydestä ja Jumalan vihasta (Matt 1:21; Room 5:9; Hebr 10:22; 1 Tess 5:9).

Pelastuskysymystä voidaan katsoa sekä Jumalan että ihmisen näkökulmasta. Ihmisen näkökulmasta katsottuna pelastus on *uskoa, että Jeesus on Jumalan Poika* (mikä on Jumalan teko); *jättää itsensä Jumalalle Kristuksessa; pysyä Jumalan yhteydessä Jeesuksessa Kristuksessa; seurata Jumalaa Jeesuksessa Kristuksessa* (ihmisen 'teot'*). (Palaamme uudellen näihin ihmisen 'tekoihin' vähän myöhemmin.)

Pelastus katsottuna Jumalan näkökulmasta on kokonaisuudessaan Juma-

*Huomaa että olen pannut sanan teot lainausmerkkien sisälle. Tällä haluan korottaa ihmisen tekojen suhteellisuutta Jumalan teon rinnalla.

lan tahdon ja Jumalan armon teko. Roomalaiskirjeen 9:nnessä luvussa Paavali kertoo näin. "Ratkaisevaa ei siis ole, mitä ihminen tahtoo tai ehtii, vaan se että Jumala armahtaa... Jumala siis armahtaa kenet tahtoo ja paaduttaa kenet tahtoo," (jak 16,18). Kristuksessa on Jumala armahtanut kaikkia ihmisiä! Ketään ei ole suljettu ulkopuolelle. "Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että hän antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän." (Joh 3:16) Pojassaan Jeesuksessa on Jumala armahtanut kaikkia ihmisiä – sinuakin ja minuakin!

Tehkäämme lyhyt yhteenveto edellisestä. Pelastus merkitsee että ihminen tulee tietoiseksi elämän keskeisistä asioista. Ensiksikin tietoisuus siitä että ihminen luonnollisessa ja turmeltuneessa tilassaan on *tuomittu*, hän on Kristuksen ulkopuolella, pelastuksesta osaton, ikuisen elämän ulkopuolella, vailla toivoa ja Jumalaa. Se merkitsee, että ihminen on valinnan ulkopuolella pelastuskysymyksessä. Pelastus on yksin Jumalan valinnassa ja hänen teossaan ihmisen elämässä.

Koska Jumalan pelastustahto on tehty ilmeiseksi Jeesuksen persoonassa, täytyy ihmisen tulla *tietoiseksi Jeesuksesta*. Tulla tuntemaan Jeesus. Tämä on tosin mahdotonta luonnolliselle ihmiselle. Jumalan Henki tekee mahdottoman mahdolliseksi. Kun ihminen kuulee sanoman Jeesuksesta, Jumala armossaan Henkensä kautta herättää ihmisen näkemään elämän todellisu-

den, ihmisen Jumalasta vieraantumisen ja synnyttää hänessä halun päästä takaisin Jumalan yhteyteen. Jumalan armo astuu ihmisen elämään.

Tulla tietoiseksi Jeesuksesta on Jumalan *laupeuden* ja *armon* osoitus ihmiselle. Tämä on toinen ja merkittävin askel siinä tapahtumasarjassa joka johtaa pelastukseen. Jumala tekee aloitteen. Jumala huolehtii siitä että ihminen tulee siihen paikkaan, jossa hän kuulee ilosanoman Jeesuksesta, Jumalan valitsemasta tiestä pelastukseen. Julistuksen sisältö on Jeesus, hänen syntymänsä, hänen elämänsä, hänen kuolemansa ja hänen ylösnousemuksensa kuolleista ja taivaaseenastumisensa sekä hänen takaisinpaluunsa.

Tällainen julistus ottaa esiin ja vastaa kaikkiin niihin *miksi*-kysymyksiin, jotka liittyvät Jeesukseen. Miksi Jeesus syntyi? Miksi hän eli niin kuin hän eli? Miksi hän kuoli niin epätavallisissa olosuhteissa? Miksi hän nousi kuolleista? Miksi hän on luvannut tulla takaisin? Kuka hän on?

Katsokaamme näitä miksi-kysymyksiä vähän lähemmin?

MIKSI-KYSYMYKSET

Miksi Jeesus syntyi?

Jeesus syntyi tuodakseen pelastuksen ja anteeksiannon meille syntisille ja kadotetuille ihmisille, vapautuksen sekä tuomiosta että kuolemasta (Luk 1: 76-79, 68; Joh 3:16). Jeesus syntyi siksi että Jumala tahtoi osoittaa laupeutta ja hyvyttä meitä kohtaan. Jumala tuli

ihmisen olemukseen etsimään ja pelastamaan kadonneita (Luk 19:10). Jeesuksessa Jumala tuli ihmisten keskelle (Matt 1:23).

Miksi Jeesus eli niin kuin hän eli?

Jeesus eli niin kuin hän eli osoittaakseen *Isän* meille, ilmoittaakseen Jumalan sisimmän olemuksen meille (Joh 14:7-9). Yksi ihmiskunnan suurimmista onnettomuuksista on ollut vääristyneet käsitykset Jumalasta. Ihmiskunta on suuressa tarpeessa saada tietää *totuus* Jumalasta. Tämä takia Jeesus eli niin kuin hän eli. Ristillä paljastuu Jumalan olemus täydellisesti ja lopullisesti. ***Jumala on rakkaus!*** (1 Joh 4:7-16) Tuntea Jeesus ja hänen elämänsä on tuntea Jumala.

Miksi Jeesus kuoli niin epätavallisissa olosuhteissa?

Jeesuksen kuolemalla oli kaksinainen merkitys: ensinnäkin *hänelle itselleen* ja toiseksi *meille ihmisille*. Kuoleman kautta on Jeesus "seppelöity kirkkautella ja kunnialla," (Hebr 2:9). Kuolemansa kautta Jeesus toteutti Jumalan tahdon (Jes 53:10-12). "... älköön toteutuko minun tahtoni, vaan sinun," (Luuk 22:42). Toteuttamalla Jumalan tahdon sekä elämässään että kuolemaltaan Jeesus tuotti kunniaa Isänsä nimelle (Joh 17:4). Kuolemansa ja kuuliaisuutensa kautta on Jumala "korottanut hänet (Jeesuksen) yli kaiken ja antanut hänelle nimen, kaikkia muita nimiä korkeamman." (Fil 2:9; ks myös

Ilm 5:12)

Kun Jeesus kuoli, tuli hänen kuolemansa ansion kautta Jumalan armo kaikkien ihmisten hyväksi. Millä tavalla? Jeesuksen kuolema ei ensikään ollut tavallisen ihmisen luonnollinen kuolema. Jeesuksen kuolema oli *uhrikuolema* (Hebr 10:10). Hän uhraisi itsensä (jae 12). Riippuessaan ristillä Jeesus antoi itsensä *syntiuhrina* Jumalalle. Jeesus antoi elämänsä sovittaakseen meidän syntimme (Hebr 2:17). Tämä sovittava kuolema tuli kaikkien hyväksi. Kaikki eivät toki pelastu vaikkakin Jeesuksen kuolema hyödyttää kaikkia. Miksi ei? Siksi, että kaikki eivät ota uskossa vastaan Jumalan lahjaa.

Jeesuksen sovittava uhrikuolema rakensi umpeen sen kuilun joka on valinnut Jumalan ja ihmisen välillä sitten ensimmäisen ihmisen lankeemuksen. Jeesuksen kuoleman ansiosta ja kautta voimme päästä rauhaan Jumalan kanssa (Room 5:1). "Jumala itse teki Kristuksessa sovinnon maailman kanssa eikä lukenut ihmisille viaksi heidän rikkomuksiaan." (2 Kor 5:19)

Kuolemansa kautta Jeesus teki myöskin kuoleman herran, paholaisen, voimattomaksi. "Juuri sitä varten Jumalan Poika tuli maailmaan, että hän tekisi tyhjäksi Paholaisen teot," kirjoittaa opetuslapsi Johannes (1 Joh 3:8). Tullessaan ihmiseksi Jeesus tuli *osalliseksi* ihmisen elämästä. "Nämä lapset ovat ihmisiä, lihaa ja verta, ja siksi hänkin tuli ihmiseksi, heidän kaltaisekseen. Siten hän kykeni kuolemallaan riistämään vallan kuoleman valtiaalta,

Saatanalta." (Hebr 2:14) Kuolemallaan Jeesus vapauttaa ihmisen ihmiselämän suurimmasta orjuudesta, kuoleman pelosta, "... ja päästämään vapaiksi kaikki, jotka kuoleman pelosta olivat koko ikänsä olleet orjina," (jaa 15).

Jeesus kuoli sijaisuhrina meidän kuolemamme, jotta me kuoleman orjat pääsisimme osallisiksi hänen elämäänsä ja todellisesta vapaudesta!

Miksi Jeesus nousi kuolleista?

Jeesus nousi ylös kuolleista sitä varten "että hän olisi niin kuolleiden kuin elävienkin Herra" (Room 14:9). Ylösnousemuksensa kautta ainoastaan *Jeesus* voi olla kuolleiden Herra (Ilm 1:8). Jeesuksen ylösnousemus on *takeena* meidän tulevalle ylösnousemuksellemme. "Mutta nyt on Kristus herätetty kuolleista, esikoisena niiden joukosta jotka ovat kuolleet. Kun kerran kuolema sai alkunsa ihmisestä, samoin kuolleitten ylösnousemus on alkanut ihmisestä. Sillä niin kuin kaikki ihmiset Aadamista osallisina kuolevat, niin myös kaikki Kristuksesta osallisina tehdään eläviksi, jokainen vuorollaan: esikoisena Kristus ja sen jälkeen Kristuksen omat, kun hän tulee." (1 Kor 15:20-23) Jeesuksen ylösnoudesta riistettiin kuolemalta sen valta. Elämä, eikä kuolema, on voittanut maailman-kaikkeudessa. Ylösnousemuksensa perusteella Jeesus on Herra yli kaikkien.

Miksi Jeesuksen pitää tulla takaisin?

Jeesus tulee takaisin asettaakseen kai-

ken kohdalleen. "Taivas oli oleva hänen asuinsijansa siihen aikaan saakka, jolloin kaikki pannaan kohdalleen, niin kuin Jumala ikiajoista asti on luvannut pyhien profeettojensa suulla." (Apt 3:21) Jeesus tulee takaisin antaakseen ikuisen elämän kaikille niille, jotka ovat ottaneet hänen tarjouksensa vastaan. (Joh 6:40) Jeesuksessa kuolleet tulevat nousemaan takaisin elämään, *laadullisesti* uuteen, ikuisen ja katoamaton maan elämään. Elävät, Jeesuksen vastaanottaneet, tullaan muuttamaan samaan uuteen elämään. (1 Kor 15:50-54; Joh 5:28-29) Jumalan valtakunta tulee täyttämään kaiken, ja kaikki pahan voimat ja vaikutus tullaan hävittämään ikuisiksi ajoiksi maailman-kaikkeudesta. (2 Piet 3:10-13; Ilm 20:11;21:1)

Kuka tämä Jeesus oikein on?

Jeesus Nasaretilainen, hän joka syntyi tuodakseen pelastuksen ja vapautuksen. Jeesus, joka on Jumalan armo ja hyvyys meille ihmisille. Jeesus, joka on ilmoittanut meille Jumalan. Jeesus, jonka kuolema lasketaan kaikkien ihmisten hyväksi. Hän, jonka ylösnousemus on merkinnyt lopullista voittoa kuolemasta. Hän, joka on sekä elävien että kuolleitten Herra.

Meillä on *vain yksi vastaus* annettava: Jeesus on *Jumalan Poika*. Tämä oli se sanoma, jonka Maria, Jeesuksen äiti, sai: "Siksi myös lapsi, joka syntyy, on pyhä, ja häntä kutsutaan Jumalan Pojaksi." (Luuk 1:35).

Tulla tuntemaan Jeesus, Jumalan Poika, on ihmiselämän keskeisin ky-

symys. Tämä on elämän keskeisin tarkoitus. Luonnollisen, pelastumattoman ihmisen elämällä on vai yksi tarkoitus: etsiä Jumalaa, kaiken Luojaa ja alkulähdettä, ja löytää hänet Jeesuksessa. "Jumala, joka on luonut maailman ja kaiken, mitä siinä on, ... Yhdestä ihmisestä hän on luonut koko ihmissuvun, kaikki kansat asumaan eri puolilla maan päällä, hän on säätänyt niille määräajat ja asuma-alueiden rajat, jotta ihmiset etsisivät Jumalaa ja hapuillen löytäisivät hänet... Hän [Jumala] on määrännyt päivän, jona hän oikeudenmukaisesti tuomitsee koko maailman, ja tuomarina on oleva mies, jonka hän on siihen tehtävään asettanut. Siitä hän on antanut kaikille takeet herättämällä hänet kuolleista." (Apt 17:24,26-27,31)

Tulla tuntemaan Jeesus on Pyhän Hengen työ meissä (1 Kor 2:7-10). Kun puhumme Jeesuksesta ihmisille, puhumme Jumalan antamilla sanoilla (1 Piet 4:11).

Kun olen oppinut tuntemaan Jeesuksen, saanut ymmärrystä hänestä, johtaa se minut kolmanteen keskeiseen havaintoon elämässäni. Minä havaitsen, että minun on tehtävä jotain elämälläni sen suhteessa Jeesukseen. Jeesushan syntyi, jotta minä saisin syntien anteeksisaamisen; jotta minä pääsisin vapauteen; jotta minä oppisin tuntemaan Jumalan; jotta minut sovitettaisiin Jumalan kanssa; että minä lukisin hänen kuolemansa ansiot edukseni. Minun tähteni Jeesus nousi kuolleista ja on luvannut tulla takaisin, jotta minä saisin hänen lupamansa ikuisen elämän; että hän olisi minunkin Herrani.

Nyt kun olen päässyt tähän ymmärrykseen, että minun on tehtävä jotakin elämälläni, kysyn mitä? Jättää elämäni hänelle, joka antoi elämänsä minulle! Jeesuksen viimeiset sanat ristillä osoittavat tämän: "Isä, sinun käsiisi minä uskon henkeni." Tämän sanottuaan hän henkäisi viimeisen kerran." (Luuk 23:46) Tietoisena Jumalan tahdosta elämässään jättää Jeesus elämänsä Jumalan käsiin viimeisenä aktiivisena tekona elämässään. Jos Jeesus, synnitetön ja pyhä olento, antoi elämänsä Jumalan käsiin, kuinka paljon suurempi syy on meillä tehdä samoin! Minun täytyy siis jättää elämäni Jumalan käsiin. Mutta kuinka se tapahtuu?

Uudessa testamentissa löydämme seitsenkertaisen tien Jumalan luo. Seitsemän 'kuvaa' pelastuksen tiestä. Katsokaamme miltä tämä tie näyttää.

SEITSENKERTAINEN TIE JUMALAN YHTEYTEEN

1. Minun täytyy uskoa Jeesukseen, Apt 16:31.

Usko UT:n mukaan ei ole – niin kuin olemme aikaisemmin havainneet – ensikädessä tunnepitoinen kokemus eikä kokoelma opinkappaleita. Usko on pikemminkin eräänlainen asenne, suhde, Jumalaan Jeesuksessa Kristuksessa. Uskoa on hyväksyä Jumalan todistus omasta Pojastaan (Joh 5:36-39). Uskoa on olla Kristuksessa (2 Kor 5:17. Uskoa on olla kääntynyt ja uudistunut

mieleltään (Apt 2:38; Room 12:2). Uskoa on pitää Jumalan käsky uskoa Jeesukseen. "Tämä on hänen käskynsä: meidän tulee uskoa hänen Poikaansa Jeesukseen Kristukseen ja rakastaa toinen toistamme," (1 Joh 3:23). Uskoa on olla kuulianen evankeliumille (Room 1:5).

2. Minun täytyy syntyä uudesti, Joh 3:3,5

Mutta kuinka minä voin tietää olenko syntynyt uudesti? Vastauksen löydämme Pietarilta. "Niin kuin vastasyntyneet lapset tavoittelemaan puhdasta sanan maitoa, jotta sen ravitsemisella kasvaisitte pelastukseen." (1 Piet 2:2) Merkki siitä, että olen uudestisyntynyt ja kasvussa pelastukseen on että minä "tavoittelen" ("halajan" vanhan käänneksen mukaan) sanan puhdasta maitoa. Tämä kuva vastasyntyneestä lapsesta, jonka koko olemus kohdistuu ravinnon saantiin, paljastaa meille uudestisyntyneen mielenlaadun ja hänen elämänsä uuden kohteen. Kreikkalainen sana, *logikos* (meidän lainasanamme logiikka), jota Pietari on käyttänyt merkitsee "järkevä", "hengellinen". Yhtä "järkevää" (=luonnollista) kuin vastasyntyneelle lapselle on kaivata maitoa on että uudestisyntynyt ihminen kaipaa sanan puhdasta maitoa. Se, joka lukee Raamattua siinä tarkoituksessa, että hän oppisi tuntemaan Jeesuksen, hänellä on varma merkki elämässään siitä, että hän on keskellä tapahtumia, jotka saivat alkunsa uudestisyntymisessä. Ihminen on syntynyt uudesti Jumalasta (Joh 1:13).

3. Minun täytyy kääntyä, Apt 2:38

"Veljet, mitä meidän pitää tehdä?" Tämä kysymyksen esittivät ihmiset Pietarille tämän helluntaisaarnan yhteydessä. "Kääntykää" kuului Pietarin vastaus (jak 37-38). Kääntyminen, mitä se merkitsee? Usein ajattelemme kääntymistä kääntymisenä pois synnistä. Kääntyminen on kuitenkin ensisijaisesti mielen muuttamista suhteessa Jeesukseen. Tähän Pietarin vetoamus kohdistui.

Synnin luonto on paljon syvemmällä kuin ihmisen yksittäisissä pahoissa teoissa. Synti on *osa ihmisen luontoa* ja usein kätkeyty ihmisiltä. "Mutta kaikkihan tietävät mitä synti on" voisi joku tokaista. Näin ei kuitenkaan ole. UT:n mukaan synti on sitä *ettei ihmisen usko Jeesukseen*. "Synti on siinä", sanoo Jeesus itse, "että ihmiset eivät usko minuun." (Joh 16:9) Tämän synnin voi ihminen ymmärtää *ainoastaan Pyhän Hengen työn tuloksena* (jae 7).

Kääntyminen merkitsee siis mielen muutosta koskien Jeesusta. Mielen muutos johtaa vakaumukseen Jeesuksesta ja hänen sovitustyöstään.

4. Minun täytyy ottaa Jeesus vastaan, Joh 1:11-12

"Ottaa vastaan" selitetään tarkoittavan: "uskovat häneen" – siis Jeesukseen. ("Uskoivat hänen nimeensä" vanhan käänneksen mukaan, joka on lähempänä alkutekstin sanamuotoa, *tois pisteuosin eis to onoma autou*). Tämä täytyy tietenkin ymmärtää *aktiivisena*

tekona, kannanottona *kutsulle tulla Jeesuksen opetuslapsiksi*. Kolossalaiskirjeessä 2:6-7 Paavali on käyttänyt samaa sanaa kuin Johannes yllä (Joh 1:11) *paralambano*, joka tarkoittaa "ottaa vastaan", "omistaa", "ottaa itselleen", "ottaa".

Jeesus on Jumalan pelastuslahja meille ihmisille. Meidän on, kuten hyvin tiedämme, kuitenkin vaikea ottaa vastaan lahjaa. Vastaan ottaminen käy vielä vaikeammaksi kun on kyseessä *äärettömän* kallisarvoinen lahja. Syn-tien anteeksisaamisen ja ikuisen elämän lahja KIRSTUKSESSA on niin *äärettömän* kallisarvoinen lahja ettemme osaa edes oikein käsittää lahjan arvoa! Kuinka vaikeaa sitä onkaan ottaa vastaan. Mutta *kiitos Jumalalle*, hän on ratkaissut *tämänkin* ongelman! Ottaa vastaan tämä *ääretön* lahja on viides 'askel', viides 'kuva' siinä tapahtumasarjassa joka johtaa lopulliseen pelastukseen.

5. Minun pitää tulla kastetuksi, Rom 6:1-11

Kasteen syvällinen merkitys on että siinä ihminen samaistuu Jeesukseen. "Yhteläinen kuolema on liittänyt meidät yhteen hänen kanssaan." (Room 6:5) ("Olemme tulleet yhdeksi hänen kanssaan", uuden ruotsalaisen käännöksen mukaan.) Kun ihminen on ymmärtänyt nämä viisi 'kuvaa' pelastuksen tapahtumaketjussa, seuraa itse jättäytymisen teko. Kasteessa ihminen jättää itsensä Jumalan käsiin niin kuin Jeesus jätti itsensä Jumalan käsiin ristillä riippuestaan. Jeesus ei kuollut luonnollista

kuolemaa ristillä, vaan hän *antoi* henkensä Jumalan käsiin (Joh 19:30). Samalla tavalla antaa tai uskoo uudestisyntynyt ihminen itsensä kasteessa (kuvannollisessa kuolemassa) Jumalalle.

Kaste kuvana Kristuksen elämästä, kuolemasta ja ylösnousemisesta paljastaa seuraavat asiat meille. Ensinnäkin kaste on *ulkonainen merkki sisäisestä muutoksesta* ihmisen elämässä (mielessä). Toiseksi kaste on *puhdistuskylpy* jossa ihmisen synnit pestään pois (Apt 22:16; Tiit 3:5; ks myös Apt 15:9; 10:44-48). Tällä tavalla kaste kohdistaa ihmisen katseen Golgatan ristillä riippuvan Vapahtajan ja Sovittajan puhdistavaan vereen. Kolmanneksi kaste on *uskovan kuolema* ja *ylösnousemus laadullisesti* uuteen elämään, elämään joka saa lopullisen täyttymyksen Jumalan valtakunnassa. Kaste on neljänneksi *ulkonainen merkki Pyhän Hengen näkymättömästä lahjasta*, jonka Jumalan on luvannut Jeesukseen uskovalle. Pyhä Henki on myöskin "vakuutena, joka takaa meille lunastuksen" Jumalan valtakuntaan (Ef 1:14)

Pelastuakseni minun täytyy *samaistaa* itseni Jeesukseen, hänen elämäänsä, kuolemaansa ja ylösnousemukseensa. Tämä samaistuminen tapahtuu kasteessa. Kasteessa jätän elämäni Jumalan käsiin, *osoitan maailmalle että olen päättänyt ottaa vastaan Jeesuksen Vapahtajanani, Pelastajanani ja Her-ranani*.

6. Minun täytyy luopua kaikesta, Matt 19:16-29

Pitääkö minun tehdä vielä jotakin lisää? Sinun pitää *luopua kaikesta!* Jeesuksen tulee olla elämässäsi ensimmäinen ja viimeinen. Se merkitsee valintoja joka-päiväisessä elämässä. Ei mikään, mikä on tästä maailmasta saa ottaa ensimmäistä sijaa elämässä. Sen paikan on Jeesus varannut itselleen. Jeesus esitti aikoinaan Pietarille kysymyksen: "Rakastatko sinä minua?" (Joh 21:15,16, 17) Saman kysymyksen hän esittää meille kaikille. Jeesus on hyvin määrätietoinen tässä asiassa. "Joka rakastaa isäänsä tai äitiänsä enemmän kuin minua, ei kelpaa minulle, eikä se, joka rakastaa poikaansa tai tytärtänsä enemmän kuin minua, kelpaa minulle." (Matt 10:37, lue myöskin Matt 13:44-46; Luuk 5:11,28)

Luopua kaikesta merkitsee olla luja päätöksessään – maksoipa se mitä tahansa. Ikuinen elämä *ei* ole halpa asia. Se maksoi Jumalan Pojan elämän!

7. Minun täytyy seurata Jeesusta, Joh 1:35-51

Jeesus kutsui opetuslapset sanoilla: "Seuraa minua!" (Matt 9:9, ks myöskin jae 22 ja 4:19) Tapahtumaketjussa joka johtaa pelastukseen tulee meidän päättää seurata Jeesusta, *antaa hänen ohjata elämäämme.* "Joka tahtoo kulkea minun jäljessäni, hän kieltäköön itsensä, ottakoon joka päivä ristinsä ja seuratkoon minua." (Luuk 9:23) Risti Luukkaan evankeliumissa ei ole ensisijaisesti merkki tai symboli raskaista

taakoista vaan iloisesta itsensäuhraamisesta Jumalalle. Jeesuksen seuraamista evankeliumin vapaudessa. Seurata Jeesusta Jumalan lapseudessa, on olla Pyhän Hengen johdossa: "Kaikki, joita Jumalan Henki johtaa, ovat Jumalan lapsia," kirjoittaa Paavali Roomalaiskirjeessä (8:14).

LOPPUSANAT

Ylhäällä olemme havainneet kuinka tärkeitä meidän ihmisten on päästä selvyteen itsestämme, oppia tuntemaan Jumala Kristuksessa, ja saada tietoa seitsenkertaisesta tiestä Jumalan yhteyteen. Kun olemme päässeet selvyteen Jumalasta ja itsestämme, ainoa oikea mitä voimme tehdä elämällemme on tulla seitsenkertaiselle tielle ja jättää elämämme Jumalalle. (On muuten mielenkiintoista todeta kuinka varhaista kristillistä seurakuntaa kutsuttiin "Tieksi" (Apt 22:4; 24:14,22. Uusi ruotsalainen käännös on käyttänyt sanaa "Vägen" (Tie) ja kirjoittaa sen isolla V:llä näissä jakeissa. Luonnollisestikin viittaa "Tie" Jeesuksen sanoihin Johanneksen evankeliumissa, "Minä olen tie", 14:6.)

Ylhäällä kuvaamamme seitsemän 'kuvaa' koskee kaikkia ihmisiä. Kaikki eivät tosin ole samassa 'kuvassa' tai 'kuvissa' hengellisessä kokemuksessaan tai kehitysvaiheessaan. Jotkut tuntevat Jumalan kutsuvan heitä, mutta eivät vielä ole tehneet mitään elämällään suhteessa Jeesukseen. Jotkut ovat ehtineet pidemmälle. Jotkut ovat jo antaneet kastaa itsensä ja valinneet seurata

Jeesusta. Jotkut ovat olleet 'Tiellä' jo useita vuosia ja ovat valmiita muutettaviksi Jumalan valtakuntaan.

Kaikki seitsemän 'kuvaa' liittyvät kiinteästi toisiinsa, eivätkä ne aina seuraa siinä järjestyksessä kuin yllä on esitetty (vert Joh 3:8). Niin paljon voimme kuitenkin sanoa että pelastustapahtumaan liittyvät asiat alkavat siitä kun ihminen kuulee evankeliumin sanoman Jeesuksesta. Jumala on tehnyt aloitteen ja johtanut ihmisen tähän tilanteeseen. Pelustusprosessi tulee eräässä mielessä päätökseen kun ihminen kasteessa antaa elämänsä Jumalan käsiin. Hän on liittännyt elämänsä Jeesuksen kohtalonyhteyteen. Hän on oikeudellisesti valmis taivaaseen ja Jumalan valtakuntaan. Hän on täyttänyt kaiken vanhurskauden ottaessaan vastaan Jeesuksen, Sovittajan ja Vapahtajan.

Olemme ylhäällä pyrkineet systematisoimaan nämä 'kuvat' jotta kysymys pelastuksesta olisi helpompi ymmärtää ja jotta tietäisimme missä vaiheessa olemme itse. Pelastuksen seitsemänkertainen tie on täydellisyyden tie. Seitsemän on täydellisyyden luku Raamatussa. Mikä voisi paremmin sopia pelastuksen luvuksi kuin pelastuksen seitsemänkertainen tie synnin pimeydestä Jumalan kirkkauteen Kristuksessa Jeesuksessa.

Jumala kutsuu meitä. Mitä *Sinä* vastaat hänen kutsuunsa?